

[Holstein.]

Forholdene er blevet, og hvor lidt Kompetence og hvor lidt Adkomst den har til at optræde, som den hidtil har optraadt.

Lundberg: Det er efterhaanden blevet fast Coutume, at naar Ordførerne har talt i første Omgang, saa fortsættes der med en saakaldt anden Omgang i samme Rækkefølge. Jeg mener dog ikke, at der for mig er noget videre at tilføje, heller ikke efter at jeg har hørt de øvrige Partiers Ordførere. Thi bortset fra det ærede Medlem, som stod her paa Talerstolen sidst, og som jo ogsaa er Ordfører for et Parti — ingen ved ganske vist, om det eksisterer, idet det maa formodes, at de Venstrevælgere, der har valgt ham, stadig slutter sig til Partiet Venstre —, og hvis Udtalelser det var mig noget vanskeligt at forstaa, er det mit bestemte Indtryk, at Ordførerne, uanset Meningsforskel paa dette eller hint Punkt, var enige om det ene, at det nu er paa Tide at sætte Arbejde i Stedet for Understøttelse, og naar bare vi er enige om det, synes jeg, vi er naaet et langt Stykke. For øvrigt synes jeg, at de Bemærkninger, der er blevet fremsat, ogsaa om Enkeltheder, ikke var af mere vidtrækkende Natur end, at der synes at maatte være stor Mulighed for at forhandle sig til Rette om en virkelig Arbejdsplan til Erstatning for den hittidige, ganske utilstrækkelige Arbejdsløshedsunderstøttelse. Jeg skal derfor afholde mig fra nu at gaa dybere ind til Emnet og henstille, at man tager fat paa Arbejdet i Udvalget, hvor det dog nu først og fremmest maa foregaa, saaledes at vi kan naa til et Resultat.

Knud Kristensen: Jeg har først en Bemærkning til Ministeren angaaende Administrationen. Jeg er ikke rigtig klar over, hvad Ministeren forstaaer ved et administrativt Udvalg; Ministeren siger, at hans Arbejdsudvalg ikke er noget administrativt Udvalg, men det har jo dog at gøre baade med Godkendelse af Nødhjælpsarbejder og Godkendelse af Arbejdsvilkaar, og det forekommer mig, at dette er administrative Opgaver, ja, det er i Virkeligheden det væsentligste i det Forslag, der foreligger, i hvert Fald noget af det, som kan øve mest Indflydelse paa, om der i det hele taget kommer noget i Gang, og derfor mener jeg, det er uheldigt, at man saadan specialiserer det ud. Men det har jeg udtalt mig om og skal ikke komme nøjere ind paa.

Min Betragtning med Hensyn til, om man skal have længere eller kortere Ar-

bejdstid, grunder sig ikke paa dette, at jeg mener, at disse Arbejdere bliver for godt stillet, men det grunder sig paa den Opfattelse, som er udtrykt i Arbejdsløshedsloven, og som jeg troede ogsaa var Regeringspartiernes, at det skal være en Fordel at søge over til offentlig Arbejde fremfor Understøttelse, men at det ogsaa skulde være en Fordel for vedkommende Arbejder at søge over til privat Arbejde. Saa vidt jeg har kunnet se, staaer dette ikke i det foreliggende Lovforslag. Men hvis man er enig heri, er min Betragtning den, at dette kan ikke siges at være Tilfældet, naar de paagældende ved 3 Dages Arbejde skal tjene lige saa meget, som der tjenes i 6—7 Dage inden for det største Erhverv i vort Land. Saa er denne Betingelse ikke opfyldt. Derfor er det, jeg siger, at der her er Tale om en Foranstaltning, der ikke bevirker Formindskelse af Arbejdsløshed; for der er ingen Interesse i at søge bort derfra igen og over til Arbejde i det private Erhverv, men der kan være en Interesse i at søge væk fra produktivt Arbejde og ganske vist ikke direkte over i det, her er Tale om, for det kan ikke lade sig gøre, men indirekte, saaledes som jeg gjorde Rede for det, sidste Gang jeg havde Ordet.

Ministeren vilde paastaa, at dette med den tariffmæssige Løn var af rent praktiske Grunde, og han mente, at Arbejdsløshedsraadet var principielt enigt med ham. Men det er jo ikke det principielle, det her drejer sig om, det er den praktiske Udformning, hvor Arbejdsløshedsraadet indrømmer, at det andet netop er det praktiske, og derfor foreslog vi dette. Naar Ministeren nu siger, at den praktiske Grund, der har givet ham Anledning til at sætte en anden Bestemmelse ind, er den, at saa kommer der flere i Arbejde, saa maa jeg sige: Ja, det kommer an paa! Hvad er det, der begrænser Foranstaltningerne? Er det Arbejdet, der begrænser dem, eller er det Pengene? Jeg tror nu, der er mere Arbejde, end vi har Penge til, og hvis det er Pengene, der begrænser dem, kommer der jo ikke flere i Arbejde, fordi man sætter en kortere Arbejdstid, der kommer akkurat lige saa mange, for saa kan man udføre mere Arbejde for de samme Penge. Derfor tror jeg, at dette vilde være det rigtige under Hensyn til det, jeg før nævnte om, at der maa være en Interesse i at gaa over fra dette Arbejde til næsten et hvilket som helst Arbejde inden for det produktive Erhvervsliv.

Til sidst vil jeg gerne gøre en Be-